

PARAULA I VIDA

«Volem veure Jesús»

L'Església catòlica celebra avui arreu del món la Jornada Mundial de les Missions, coneguda entre nosaltres de forma abreujada com la Jornada del Domund. Aquest any té com a lema «Volem veure Jesús», unes paraules de l'Evangeli de Sant Joan (Jn 12,21).

Aquesta petició la varen fer alguns grecs, arribats a Jerusalem amb motiu del pelegrinatge de la festa de Pasqua, a l'apòstol Felip. Aquesta mateixa petició ressona en el nostre cor en aquest dia de les missions, que ens recorda que el compromís d'anunciar Jesús recau sobre tota l'Església, que és «missionera per la seva pròpia naturalesa», com ens diu el Concili Vaticà II.

«Com aquells pelegrins grecs de fa dos mil anys —diu el Sant Pare en el seu missatge—, també els homes del nostre temps, potser no sempre de forma conscient, demanen als creients no només que els *parlin* de Jesús, sinó també que *el facin veure*, que facin resplendir el rostre del Redemptor en cada angle de la terra davant les generacions del nou mil·lenni, i especialment davant dels joves de tots els continents.»

L'Església existeix per fer present Jesús i per anunciar el seu Evangeli. L'impuls missioner no és una necessitat exclusiva dels anomenats «països de missió». En els darrers temps ha crescut a Europa la consciència que fins i tot les antigues nacions de tradició cristiana tenen necessitat de viure aquest compromís missioner.

En aquesta Jornada del Domund, faig meu aquest desig del Sant Pare Benet XVI, que ha titulat el seu missatge per a aquesta jornada: «La construcció de la comunió eclesial és la clau de la missió.» La comunió eclesial neix de la trobada amb Jesucrist. L'Església es converteix en comunió sobretot a partir de l'Eucaristia, en què Crist, present en el pa i en el vi consagrats, amb el seu sacrifici d'amor edifica l'Església com a cos seu i ens uneix al Déu u i tri, i entre nosaltres.

Tanmateix, aquest amor no el podem guardar per a nosaltres, com un bé que gaudiríem en el si de la nostra consciència o de les nostres comunitats. Hem de sentir-nos tots protagonistes del compromís de l'Església d'anunciar l'Evangeli de Jesús. L'impuls missioner ha estat sempre un signe de vitalitat de les nostres comunitats cristianes.

La visita apostòlica del Sant Pare Benet XVI a Barcelona els propers dies 6 i 7 de novembre ens enriquirà amb la seva sol·licitud per totes les Esglésies esteses d'Orient a Occident. La seva presència entre nosaltres i el seu magisteri alimentaran l'apostolicitat i la catolicitat de la nostra Església diocesana i ens han de fer més missioners i més evangelitzadors per tal que l'Evangeli sigui anunciat aquí i arreu del món. La visita del Sant Pare pot suscitar noves vocacions missioneres entre els sacerdots i els laics.

Quan ja falten només dues setmanes perquè tinguem entre nosaltres el Sant Pare, que vindrà a «confirmar-nos en la fe en Jesucrist», hem de sentir ben vius els compromisos de donar testimoni de Jesucrist amb fets i amb paraules, i d'ajudar els missioners i les missioneres que tant treballen perquè els homes i les dones del nostre temps també puguin, com aquells grecs de fa dos mils anys, «veure Jesús».

En nom de l'Església de Barcelona, desitjo fer un reconeixement explícit i molt agraït a tots els missioners i les missioneres que donen testimoni de Crist en els llocs més llunyans i més difícils, sovint amb el sacrifici de la seva vida. Per això, hem d'acompanyar-los, sobretot en aquesta jornada, amb la pregària i, malgrat les dificultats econòmiques d'aquesta hora, amb la nostra aportació solidària, que les Obres Missionals Pontificies fan arribar a les joves Esglésies més necessitades.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Ordenació de diaques a la Catedral

El passat diumenge 12 de setembre, en l'Eucaristia celebrada a les 7 del vespre a la Catedral de Barcelona, el cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, va ordenar diaques al servei de l'Església Mn. Miquel Adrover Santamaria (67 anys), Mn. Édison Fañanàs Lanau (40 anys) i Jaime Ferrer Arilla (54 anys). Tots ells són casats i pares de família, i Mn. Miquel fins i tot ja és avi.

El Concili Vaticà II va reinstaurar el diaconat com a tercer grau de la jerarquia, i no tants sols com un pas intermedi per accedir al presbiterat. Totes les diòcesis amb seu a Catalunya tenen actualment ministres ordenats diaques casats: a Barcelona 41 i a tota la Tarraconense més de 90. En la fotografia, d'esquerra a dreta, la Sra. Adelina i Mn. Miquel, la Sra. Maria i el seu espòs Mn. Edison, el Sr. Cardenal, i Mn. Jaume i la seva dona, la Sra. Rita. Els tres diaques es dedicaran als ministeris de la litúrgia de la paraula i especialment a la caritat.

GLOSSA

Àvia! Prega per nosaltres

Un noi que per motiu d'estudis està lluny de la seva família, en un altre continent, va enviar un senzill regal a la seva àvia amb una nota que deia així: «Àvia, un dia em vas dir que una abraçada significava molt més que un petó. En aquell moment no ho vaig entendre. Ara sé que d'aquesta manera dos cors s'ajunten. Sempre he pensat que ho diria el dia del teu enterrament perquè tothom sabés com d'especial em sentia de tenir una àvia tan meravellosa, però per què esperar? Em fa més il·lusió que ho sàpigues tu! Aquest petit *detallet* que et faig a mans és perquè ens tinguem més a prop cada dia l'un a l'altre. Prega per tots nosaltres a Déu, en especial pels teus néts. A mi, en ocasions, se'm desdibuixa i em costa retrobar-lo. Tu el sents a prop i li parles sovint. Demana-li que es faci trobadís, com quan érem petits i pregàvem amb tu. T'estima, el teu nét. Andreu.»

El noi que va escriure aquest text complia amb el deure especial d'agraïment que tenim amb els avis per la vida que hem rebut dels pares, els seus fills, i pel do de la fe que ells han transmès i que, sovint, així ha arribat a nosaltres. Ben segur que l'àvia, en llegir aquestes lletres, es va sentir reconfor-

tada i va experimentar pau i coratge per viure joiosament i esperançada la seva vellesa i les fragilitats que comporta. Mostres d'afecte i de respecte com aquesta afavoreixen l'harmonia i el bon clima familiar. Més encara: quan els avis passen per moments de solitud, angoixa o malaltia. «La corona dels vells són els fills dels fills» (Pr 17,6).

El noi, en aquestes ratlles, des de la seva situació personal, li demana que pregui per tots els néts, perquè Déu se'ls faci trobadís. L'àvia, es pot afirmar quasi amb certesa, ho fa cada dia i per cadascun dels seus néts. Ben segur, també, que Déu Pare passarà una i altra vegada per les seves joves vides confiant a rebre acolliment i fer estada en el fons del fons dels seus cors, en aquell racó de tendresa personal on Ell sempre és present. «Faig memòria de la teva fe sincera, que ja tenien la teva àvia Lois i la teva mare Eunice. Tu la tens igual, n'estic segur. Per això et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut» (2Tm 1,5-6a).

Potser molts néts no expressin sentiments com aquests ni els exterioritzin. N'hi ha molts, però, que també els senten.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

▶ Aneu-hi, aneu-hi sovint (al Temple). Hi trobareu un home barba-ros, que us parlarà de coses meravelloses; no de coses noves, sinó de la meravella que no sabíeu de les coses sabudes. Perquè res de nou no hi ha sota el sol, però tot és sempre nou si bé es mira. Tot és inesgotable als ulls contempladors i humils. I aquell home ha contemplat amb molta humilitat, i la seva paraula té la fragància de l'ésser de les coses.

▶ Id, id con frecuencia (al Templo). Encontraréis un hombre de barba rubia, que os hablará de cosas maravillosas; no de cosas nuevas, sino de la maravilla que no sabíais de las cosas sabidas. Porque no hay nada nuevo bajo el sol, pero todo es siempre nuevo si se mira bien. Todo es inagotable a los ojos contempladores y humildes. Y aquel hombre ha contemplado con mucha humildad, y su palabra tiene la fragancia del ser de las cosas.

(«A la Sagrada Familia», *Il·lustració Catalana*, Barcelona, 15/1/1905)

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolaven fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R. Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugiaven en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vesada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Deayuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del libro del Eclesiástico (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor es un Dios justo, que no puede ser parcial; no es parcial contra el pobre, escucha las súplicas del oprimido; no desoye los gritos del huérfano o de la viuda cuando repite su queja; sus penas consiguen su favor, y su grito alcanza las nubes;

Los gritos del pobre atraviesan las nubes y hasta alcanzar a Dios no descansan;

No ceja hasta que Dios lo atiende, y el juez justo le hace justicia.

El fariseu i el publicà preguntant en el temple.
Mosaic de la basílica de Sant'Apollinare Nuovo, a Ravenna (Itàlia)

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él, R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano: Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente.

He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe. Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió.

Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

El fariseu i el publicà

Continuem aquest diumenge amb la reflexió sobre el tema de la pregària i, en particular, sobre l'actitud amb què cal pregar. Els dos personatges de la paràbola llucana del fariseu i el publicà encarnen dues actituds religioses fonamentals i antitètiques. Preciosos ensenyaments sobre la pregària també ens els ofereix la primera lectura treta del llibre del Siràcida, escrit entorn del 185 aC, on llegim que la pregària preferida del Senyor és la dels oprimits, humils i desvalguts.

La pregària de l'humil també és el centre de l'evangeli d'avui. És el criteri que regula l'autenticitat dels dos comportaments contrastats. La prime-

ra pregària, la del fariseu, és formalment impecable: fa una llista dels mèrits acumulats per un home correcte i respectable. El fariseu està convençut (i a més se sent orgullós) de la seva justícia vers Déu i el pròisme, és a dir, es considera un model de religiositat.

La segona pregària és la del publicà. Aquest es dedicava a una feina que tenia molt mala reputació: cobrar els impostos per als romans. Doncs bé, la seva pregària és molt senzilla. Consisteix només en una confessió dels pecats. L'arrel de la seva súplica no és la justícia, com en el cas del fariseu, sinó la justícia salvadora de Déu. Un Déu que per damunt de tot és Pare amorós i l'ú-

nic que vol és la conversió dels seus fills. El publicà no és model de religiositat, però sí ho és de fe. Ell no és justificat per la seva religiositat sinó per la seva fe. I és que la salvació ve de la fe, no del culte extern ni del formalisme escrupolós.

Aquesta paràbola ens fa reflexionar sobre realitats presents en la nostra vida de fe: el fariseisme hipòcrita, la separació entre fe i justícia, l'alienació del culte respecte a la vida. La pregària sincera i autèntica, en canvi, hauria de transformar la nostra vida. No tinguem por de pregar amb senzillesa i sinceritat. Déu ens estima tal com som.

Dra. Núria Caldach-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / SI 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Ef 5,21-33 / SI 127 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / SI 144 / Lc 13,22-30 ■ **dijous**: Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19 ■ **divendres**: Fl 1,1-11 / SI 110 / Lc 14,1-6 ■ **disabte**: Fl 1,18b-26 / SI 41 / Lc 14,1.7-11 ■ **diumenge** vinent, XXXI durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Sa 11,22-22,2 / SI 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Quants déus hi ha?

Oriol: —Mare, hi ha més d'un Déu?

Gràcia: —La història de les cultures ens revela que l'home ha cregut en déus molt diferents.

—Però tu creus en un únic Déu, que és el Déu-Pare que presenta Jesús.

—Sí.

—És un Déu més?

—Jo crec que és el vertader Déu i per això te'n parlo. Si cregués que és un Déu més, no tindria interès a presentar-te'l. Em puc equivocar en la meua visió, però és el que crec.

—Aleshores, ¿tots aquells homes i dones de les civilitzacions antigues anaven errats?

—Tota experiència religiosa autèntica, en totes les tradicions culturals, porta a una intuïció del misteri que no pas rarament arriba a copsar algun tret del rostre de Déu.

—Però tu has dit que el teu Déu és el vertader.

—Jo crec en les paraules de Jesús. Me'n refio. La veritat és Ell. Jo no la tinc, ni la puc administrar. M'hi adhereixo amb humilitat.

—Però això és injust, perquè aquells homes que van néixer i morir abans de Jesús, no van tenir ocasió de reconèixer-lo.

—Déu serà just, perquè és Amor infinit. Crec que si aquells homes, a través dels seus cultes i creences, van edificar el bé, van cercar la veritat i treballar per la justícia, són en la glòria de Déu.

—Mare, el politeisme és una cosa del passat?

—No, fill, és molt vigent. Han canviat els noms dels déus. Ara no adorem Júpiter, ni Zeus, ni Minerva, però venerem el Diner, el Sexe, el Poder, la Fama, el Cos.

—Això són déus?

—Són falsos déus que acaben destruint la persona que els ret devoció.

—Per què destrueixen?

—Perquè generen servituds. No alliberen.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants. Editorial Claret)

Sentit de la dedicació de les esglésies (III)

Acabat el ritu d'entrada, és el moment de la litúrgia de la Paraula, amb una solemne inauguració del lloc des d'on es llegeixen les Escriptures en l'església: l'ambó. El Ritual ho descriu d'aquesta manera: «Dos lectors, un dels quals porta el Leccionari de la missa, i el salmista s'acosten fins on és el bisbe. El bisbe, dret, amb la mitra posada, rep el Leccionari, el mostra al poble i diu: "Que sempre ressoni en aquesta nau la Paraula de Déu, perquè us vagi revelant el misteri de Crist i dugui a terme en l'Església la vostra salvació." Tothom diu: Amén.

Aquestes paraules del bisbe mostrant el Leccionari i el gest de donar-lo al lector, sintetitzen el significat de la litúrgia de la Paraula. En primer lloc, perquè destaquen el caràcter del bisbe com a mestre de la fe. Les paraules són igualment importants. Es tracta que la Paraula de Déu ressoni en la nau de l'església. No és una lectura particular, privada, sinó pública, perquè l'assemblea pugui captar-la. No és una paraula informativa, sinó un misteri de salvació: la revelació del misteri de Crist, per alimentar la fe que porta a la salvació.

S'endevina aquí la comparació entre les dues taules de *comunió* amb el misteri de Crist, esbossades en el Kempis i explicades en la constitució *Dei Verbum*: la Paraula i l'Eucaristia. Totes dues porten a Crist. I l'església és el lloc per excel·lència on l'Església dóna i acull la Paraula de Déu.

En la missa de dedicació no es porten cirials ni encens en el moment de llegir l'evangeli, perquè encara no s'ha fet la solemne encensació ni s'ha il·luminat l'església festivament.

De les tres lectures i el salm previstos, la primera d'elles ha d'ésser sempre la del llibre de Nehemies, capítol 8. El sentit és que Déu parla al poble en la litúrgia de la Paraula. I el poble reunit viu el goig de la presència del Senyor, "que és la nostra força".

Mons. Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

SANTORAL

24. ✠ Diumenge XXX durant l'any. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807-Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíà, mr.

25. Dilluns. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. Dimarts. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rús-

tic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dimecres. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. Dijous. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Divendres. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Dissabte. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

QUERIDOS ABUELOS

El cuidador debe cuidarse

Un punto en el que sigo siendo crítico y exigente —seguro que también usted estará de acuerdo conmigo— es el referente al papel de la familia en la asistencia y los cuidados de los ancianos.

Me explico. Al margen de pequeñas aportaciones puntuales, la familia está muy abandonada por los poderes públicos. Los vínculos familiares, que siguen siendo muy fuertes en las familias españolas y que son vitalmente necesarios para nuestros ancianos, en vez de intentar debilitarlos, ridiculizándolos, con imprudentes políticas administrativas y mediáticas, deberían fortalecerlos y apoyarlos al máximo. Intentar acaba con la institución familiar tal como la conocemos es de una irresponsabilidad total.

En nuestro país el cuidado de los ancianos dependientes recae mayoritariamente en su familia. Y entre los familiares, la mayoría de cuidadores son mujeres, que constituyen el 80% de los denominados *cuidadores principales* y más de la mitad declara no recibir ayuda de nadie. Además, es significativa la masiva presencia de la figura de las hijas como cuidadoras de sus ancianos padres.

Ello supone un fuerte impacto psicoemocional en los cuidadores o en las cuidadoras. En un estudio del sindicato UGT, publicado en agosto de 2009, hay un dato para mí muy curioso. El consumo de psicofármacos es superior en los cuidadores que en las personas dependientes a su cargo, de la misma manera que el número de trastornos ansioso-depresivos es más elevado entre los cuidadores que entre los cuidados. Lo dicho: el cuidador debe cuidarse.

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos. Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JAUME PARÉS CASELLAS

Centenari de les Avellanes

Enguany se celebra el centenari de la presència marista al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes (La Noguera), la *casa pairal* de la comunitat marista de Catalunya. Aquest monestir, única casa marista del món amb una tradició monàstica de prop de 800 anys, ha estat i continua essent un punt de referència del *caminar marista* com a centre de formació inicial en l'experiència de Déu i en l'experiència pastoral. Segons afirma el G. Jaume Parés, superior del Monestir de les Avellanes, «aquí va començar el nostre camí i des d'aquí ens hem projectat al món».

Quin paper juga avui el monestir?

Al mateix temps que continua la presència i el testimoni de la comunitat de germans grans, avui en dia el monestir és una casa de *portes obertes* que acull tota persona en recerca de descans, de pau, de silenci, de natura i d'experiència de transcendència al costat d'una comunitat, la de la Casa d'Espiritualitat, que té com a missió l'acolliment.

Quina és la importància històrica del monestir? Què cal destacar?

Des de la seva fundació, l'any 1166, el monestir ha estat centre d'influència i referent per als pobles del seu entorn. En l'època medieval, els comtes d'Urgell el prengueren com la seva casa espiritual, el patrocinaren i el convertiren en el seu panteó dinàstic. L'orde que el va fundar va ser el dels canonges premonstratsos, que hi van viure al llarg de 650 anys. Cal destacar d'aquesta època l'Escola històrica de les Avellanes, que al segle XVIII es va convertir en un focus important de coneixement que va contribuir a posar les bases de la historiografia catalana moderna.

Com actualitzeu la vostra missió per afrontar els reptes del segle XXI?

Amb el *Projecte Avellanes... una casa de portes obertes* intentem donar resposta a una necessitat del nostre temps: oferir un espai i un temps on la persona pugui asserenar el seu ritme vital en un clima de pau, en un entorn natural privilegiat i en contacte amb una comunitat marista que acull i comparteix. Les Avellanes és un lloc que facilita la trobada amb un mateix, amb l'altre i amb l'Altre.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Parròquia de Sant Pere de les Puel·les (pl. St. Pere s/n). El proper dia 28 (12 h), Missa solemne en honor de sant Judes, dedicada en especial a tots els devots que visiten periòdicament la seva capella, implorant la intercessió de l'apòstol.

Inauguració del curs del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes. Dilluns 25 d'octubre (7 vespre), lliçó inaugural: «A propòsit de Joan Maragall: per un catolicisme confessat i en diàleg», del Dr. Josep M. Carbonell i Abelló, exsecretari internacional del MIEC-Pax Romana, exdiputat al Parlament, Fundació Joan Maragall. També es presentarà el treball en xarxa: «Acol·liment: Guia de bones pràctiques.» Presidirà l'acte el cardenal arquebisbe de Barcelona. Info. Secretaria del Centre, tel. 933 174 858 (Rivadeneira 6, 3r, Bcn).

Institut Superior de Ciències Religioses. Acte acadèmic inaugural del curs presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. Pronunciarà la lliçó inaugural el prof. de la UB Dr. Josep M. Esquirol: «L'essència del llenguatge i la religió.» Es lliuraran els diplomes als qui, havent acabat els estudis, han sol·licitat la tramitació dels títols de diplomada/ada o de llicenciat/ada. Dia 26 d'octubre (7 del vespre), a la sala d'actes del Seminari de Barcelona, c/ Diputació 231 - www.iscreb.org.

Museu Geològic del Seminari de Barcelona (Diputació 231). Cicle de conferències de tema astronòmic, «L'univers de les galàxies», a càrrec de Mn. Francesc Nicolau, subdirector del Museu i prof. emèrit de filosofia de la natura a la Facultat de Filosofia de la URL. Dimarts a les 18.30 a la sala Sant Jordi, des del 26 d'octubre al 23 de novembre.

Amics del P. Pio de Pietrelcina. Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Dia 25 d'octubre (18.15 h) a la parròquia de la Concepció (Llúria 70, Bcn).

CURSOS

Escola de formació del voluntariat de Càritas diocesana. Curs d'iniciació al voluntariat, dies 13, 20 i 27 de novembre (9.30-13.30 h). Contingut: Pobresa i exclusió social. Causes i conseqüències / Breu història del voluntariat a Catalunya. Moment actual. Drets i deures. / Perfil del voluntari social. Motivacions. Actituds i aptituds. / La inter-

AVÍS IMPORTANT

El diumenge 7 de novembre al matí no se celebraran misses a les parròquies i centres de culte

El diumenge 7 de novembre al matí, amb motiu de la visita del Sant Pare per dedicar el temple de la Sagrada Família, no se celebraran misses a les parròquies i centres de culte de l'arxidiòcesi de Barcelona. Així ho estableix un decret del cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, de 14 de juliol de 2010, que transcrivim íntegrament (cf. *BAB*, juliol-agost 2010, pàg. 459).

«Per tal de facilitar als sacerdots diocesans i religiosos de l'arxidiòcesi de Barcelona poder concelebrar en l'Eucaristia presidida pel Sant Pare Benet XVI, amb motiu de la Dedicació del temple de la Sagrada Família, el matí del dia 7 de novembre de 2010, havent escoltat i obtingut el parer favorable del Consell Presbiteral i del Consell Pastoral Diocesà, pel present s'estableix que el matí del diumenge 7 de novembre d'enguany no se celebrin misses en les parròquies i centres de culte, a excepció dels monestirs, hospitals i presons de l'arxidiòcesi de Barcelona.

«Els rectors de les parròquies i els responsables de centres de culte consideraran si han d'augmentar el nombre de misses la vigília i el diumenge dia 7 de novembre a la tarda, per tal que els feligresos que no hagin assistit al temple de la Sagrada Família puguin participar de gaudament en la celebració de l'Eucaristia.»

venció del voluntariat: treballar per projectes, treballar en equip. / Camps del voluntariat social. Presentat per voluntaris de diferents projectes. Inscripció: 25 d'octubre-12 de novembre, per tel. 933 441 673, c/e: voluntar@caritasbcn.org o personalment (pl. Nova 1, de dilluns a divendres, 9-14 h; dilluns i dimecres també de 16-18.30 h). Aquest curs es realitzarà a partir d'una inscripció mínima de 15 participants; participació màxima, per ordre d'inscripció, 25 persones.

JORNADES

Escola de Pares «Lluís Armengol». Cap de setmana del 12 de novembre al vespre fins al 14 a la tarda a la Cova de Sant Ignasi de Manresa dedicat a la parella. En un clima de tranquil·litat es podrà reflexionar sobre els temes quotidians que afecten la relació de parella. Seguint la metodologia del P. Lluís Armengol i conduït per un grup de matrimonis. Inscripció: telèfon 933 031 183 o jornadesclot@gmail.com.

PELEGRINATGES

Peregrinació a Tierra Santa organitzada per la Delegación de Catequesis de la diòcesi de Sevilla del dia 23 al 30 de novembre. Salidas de Barcelona i Sevilla. Informació i reserves: Viajes Magister, tel. 934 879 423 o leonardo@viajesmagister.com.

BREUS

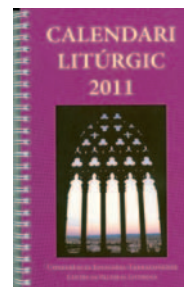
Centre Juvenil Sant Andreu - Salesianes (c/ Segre 35, 08030 Bcn). Necessita joves vo-

luntaris a partir de 17 anys per fer de monitores de temps lliure els divendres i/o dissabtes a la tarda amb nois i noies de 8 a 16 anys. Més informació: tel. 933 110 311, c/e: cjsa@cjsantandreu.org, web: www.cjsantandreu.org.

Nomenaments dels P. Teatins. En el Capítol Provincial dels pares teatins va ser reelegit provincial el P. Pablo Pacheco, i en el darrer Consell Provincial va ser elegit superior de la comunitat de Barcelona el P. Jordi Cassà. Aquesta congregació religiosa té cura de l'església de Sant Gaietà (c/ Consell de Cent 293, Bcn).

PUBLICACIONS

Calendari litúrgic 2011. Els bisbes de Catalunya i la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, amb la cooperació del Centre de Pastoral Litúrgica, posen a les nostres mans, per segon any, el calendari litúrgic de les diòcesis catalanes. Respecte de l'any passat, se n'ha millorat la presentació i s'ha renovat l'esforç de presentar, de manera senzilla i fàcil d'usar, tots els elements necessaris per a celebrar cada un dels dies de l'any l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores, incloent-hi els propis de cada una de les diòcesis catalanes i informació pràctica per als temps litúrgics. Preu: 9,90 euros.

PREPAREM LA VISITA DEL SANT PARE

En una roda de premsa celebrada el passat dia 6 d'octubre, el Sr. Cardenal arquebisbe, acompanyat pel P. Enric Puig, S.J., coordinador de la visita, i pel Sr. Jordi Roigé, coordinador de l'atenció als mitjans de comunicació varen informar de diversos aspectes de la visita del Sant Pare.

Itinerari: el Sant Pare, el 7 de novembre, sortirà de l'Arquebisbat, on haurà pernocat, a les 9 h, i en *papamòbil* anirà a la Sagrada Família seguint el trajecte: Via Laietana - Pau Claris fins al carrer Diputació, i per aquest carrer anirà fins a Marina, per on pujarà fins a la Sagrada Família, on passarà pels llocs on hi haurà les persones congregades fora del temple.

Seguint aquest mateix itinerari, entorn de les 12.30 h, el Sant Pare tomarà a l'Arquebisbat, on dinarà amb els cardenals, arquebisbes i bisbes.

Per mitjà de les parròquies de la zona per on passarà el Papa, es distribuïran pancartes per posar als balcons i banderetes per acollir-lo i saludar-lo en aquests desplaçaments. També es poden demanar a l'Arquebisbat (Oficina de la visita).

L'estació «Sagrada Família» del metro (L5) restarà tancada des de les 0 hores del dia 7, per raons de seguretat. Caldrà utilitzar les estacions anterior o posterior a aquesta. Aquell dia és molt recomanable utilitzar el metro.

Per a una informació més actualitzada de tots els aspectes de la visita, es recomana consultar el web de la visita: www.papabarcelona2010.cat.

PALABRA Y VIDA

«Queremos ver a Jesús»

La Iglesia católica celebra hoy en todo el mundo el Domingo Mundial de las Misiones, entre nosotros abreviado como la Jornada del Domund. Este año tiene por lema «Queremos ver a Jesús», unas palabras del Evangelio de San Juan (Jn 12,21).

Tal petición fue hecha al apóstol Felipe por algunos griegos, llegados a Jerusalén con motivo de la peregrinación de la fiesta de Pascua. Esta misma petición resuena en nuestros corazones en este día de las misiones, cuando se nos recuerda que el compromiso de anunciar a Jesús recae sobre toda la Iglesia, que es «misionera por su propia naturaleza», como afirma el Concilio Vaticano II.

«Como aquellos peregrinos griegos de hace dos mil años —dice el Papa en su mensaje—, también los hombres de nuestro tiempo, quizás no siempre de forma consciente, piden a los creyentes no sólo que les hablen de Jesús, sino también que lo hagan visible, que hagan resplandecer el rostro del Redentor en cada rincón de la tierra ante las generaciones del nuevo milenio, y en especial ante los jóvenes de todos los continentes.»

La Iglesia existe para hacer presente a Jesús y para anunciar su Evangelio. El impulso misionero no es una necesidad exclusiva de los llamados países de misión. Últimamente ha crecido en Europa la conciencia de que

incluso las antiguas naciones de tradición cristiana necesitan vivir este compromiso misionero.

En este domingo del Domund, hago mío este deseo del Santo Padre Benedicto XVI, que ha titulado así su mensaje para esta Jornada: «La construcción de la comunión eclesial es la clave de la misión.» La comunión eclesial nace del encuentro con Jesucristo. La Iglesia se convierte en comunión sobre todo a partir de la Eucaristía, en la que Cristo, presente en el pan y el vino consagrados, con su sacrificio de amor edifica la Iglesia que es su cuerpo, nos une al Dios uno y trino, y nos une entre nosotros.

Sin embargo, este amor no nos lo podemos guardar para nosotros, como un bien que disfrutáramos dentro de nuestra conciencia o de nuestras comunidades. Todos nos hemos de sentir protagonistas del compromiso de la Iglesia de anunciar el Evangelio de Jesús. El impulso misionero siempre ha sido signo de vitalidad de nuestras comunidades cristianas.

La visita apostólica del Santo Padre Benedicto XVI a Barcelona los próximos días 6 y 7 de noviembre nos enriquecerá con su solicitud en favor de todas las Iglesias extendidas de Oriente a Occidente. Su presencia entre nosotros y su magisterio alimentará la apostolicidad y la catolicidad de nuestra Iglesia diocesana y nos ha de

hacer más misioneros y más evangelizadores para que el Evangelio sea anunciado aquí y en todo el mundo. La visita del Papa puede suscitar nuevas vocaciones misioneras entre los sacerdotes y los laicos.

Cuando ya sólo faltan dos semanas para que tengamos entre nosotros al Papa, que vendrá a «confirmarnos en la fe en Jesucristo», hemos de sentir muy vivos los compromisos de dar testimonio de Jesucristo con hechos y con palabras, y de ayudar a los misioneros y las misioneras que tanto trabajan para que los hombres y las mujeres de nuestro tiempo puedan también, como aquellos griegos de hace dos mil años, «ver a Jesús».

En nombre de la Iglesia de Barcelona, deseo hacer un reconocimiento explícito y muy agradecido a todos los misioneros y las misioneras que dan testimonio de Cristo en los lugares más lejanos y más difíciles, a menudo con el sacrificio de su vida. Por ello hemos de acompañarles, sobre todo en esta jornada, con la oración y, a pesar de las dificultades económicas del presente, con nuestra aportación solidaria, que las Obras Misioneras Pontificias hacen llegar a las jóvenes Iglesias más necesitadas.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona